

הקול היהודי^{ב"ה}

גליון מס' 16 י"ז כסלו התש"ע

ההקפאה מחממת את יו"ש

וגם: האסטרטגיה של ערבות הדדית – מאת הרב יוסף אליצור. * עקב חשיבות המאמר ואורכו, לא יפורסמו בהרחבה המדורים האחרים. * אוטוטו בעזרת ה' – אתר האינטרנט שלנו * ומה יקרה ביום שני הקרוב? אתם הם אלו שיודעים!

מהומות חסרות תקדים בהיקפן נרשמו השבוע בעקבות כניסת הקפאת הבנייה לתוקף. המערכת עומדת המומה מול אמירה בוטחת וחזקה של רוב מתיישיבי יהודה ושומרון, לפיה לא יכבדו את צווי ההקפאה, ולא יתנו לפקחי ההקפאה להיכנס ליישוביהם לחלק את הצווים. ביישובים רבים חסמו התושבים את כניסתם של עושי דברו של אהוד ברק – הגנרל האמיץ, ונאבקו עם השוטרים הרבים שבאו לאבטח את פקחי המינהל האזרחי.

התסיסה ממשיכה גם מחוץ ליישובי יהודה ושומרון. ביום שני הקרוב בשעה 17:00 צפויות הפגנות רבות בכל רחבי הארץ בעקבות צווי ההקפאה. המוטו של יום ההפגנות אומר: אם יהודה ושומרון נתקעים, כל הארץ תיתקע. יהודים טובים מכל שכבות הציבור הנאמן לארץ הקודש עומדים לצאת ולהפגין נוכחות ברורה בכל אתר ואתר, כל אחד כיד ה' הטובה עליו – בהפגנות, משמרות מחאה, חסימות כבישים, הפגנות מול בתי אנשי מינהל ופרקליטות ועוד.

אריאל גרונר אומר לקול היהודי כי "להפגנה ביום שני משמעות רבה להמשך המאבק על ארץ הקודש בכלל ועל הגזירה הנוכחית בפרט. בחודשים האחרונים ישנה תחושה שמתחיל לקרות משהוא, חברים מקשיבים, יהודים שליבם דואג בקרבם, אשר כמו מרגל בשטח אויב היושב וממתין דרוך למשימה, מחכים שכבר יפרוץ משהו, יתחיל, מרגישים שמשוה מתחיל לזוז. רבנים צדיקים אשר דואגים לעם ישראל מתחילים להיפגש ולגבש כיוון, תושבים רבים ביהודה ושומרון, קו המתח הגבוהה של אחיזת היהודים בארץ, מקבלים כוחות חדשים להתאחד, לפעול כנגד אויבינו ועוזריהם מקרב אחינו ובעיקר להתחיל לייצר עצמאות יהודית הקשורה להנהגה צדיקה.

ביום שני הקרוב נצא כל אלא אשר הניצוץ היהודי מאיר בקרבם, אשר נכונים למסירות נפש של קדושה ונפעל כנגד גזירות השלטון. מטרה אחת כמובן היא להרתיע את השלטון המושחת, אך בעיקר נזכור שזהו עוד צעד בדרך לזרוק את הכבלים, לפרוץ החוצה ולהצית את האור. בהצלחה" כך אומר גרונר. הקול היהודי ידווח על ההתפתחויות.

כצפוי, מגיבה מערכת המשפט על התסיסה הציבורית באלימות משפטית שטרם היכרנו: התביעות קיבלו הוראה ללכת עם כל תיק עד הסוף, בשילוב עם שופט חדש (מזה כשבועיים) שהונחת לבית המשפט בכפר סבא הישר מתפקיד בכיר בפרקליטות המדינה, התוצאות קטלניות. לדוגמא: איתי זר (מקים חוות גלעד), נעצר לאחר שצעק על מגב"ניק שנסע בחוות גלעד בפראות תוך סיכון של הילדים הרבים המתגוררים במקום. המגבניקים העלילו על איתי שהחזיק סכין ואחד מהם העיד שהוא פינצ'ר את גלגלי הגיפ. יצויין כי כל העדויות מלאות בסתירות פנימיות ומדובר פה בתפירה גסה ביותר של תיק כנגד איתי.

שיר לאופר, "החרדית", ראש מחלקת תביעות במשטרת שומרון הגישה נגד איתי כתב אישום מלווה בבקשה למעצר עד תום ההליכים. השופט החדש, מיכאל קרשן, הואיל בטובו לשחרר את איתי-מעצר בית בירושלים בפיקוח מלא, אזיק אלקטרוני והפקדה על סך 20000 ש"ח!!!. תנאים חמורים מאלה אין!

לשיר לאופר זה לא הספיק, היא הגישה ערר לבית המשפט המחוזי בדרישה לעצור את המתנחל המסוכן מאחורי סורג ובריח עד לתום ההליכים. הדיון נקבע ליום ראשון, איתי עצור בינתיים.

בחור מיצהר שפינצ'ר גיפ נעצר למספר שבועות, אנשים שלא התייצבו לחקירה נעצרים ומובאים לבית משפט בבקשה שיפקידו אלפי שקלים. אתמול (חמישי) הגיעו מספר תושבים מישובים שונים בבנימין להפגין סמוך לביתו של רמי זיו, תושב פדואל העובד במנהל האזרחי בנפת בנימין, ואחראי למעשה על כל פעולות ההרס והרדיפה שם. המפגינים נעצרו, הוגש נגדם כתב אישום, והם הורחקו לשלושה חודשים מפדואל ו"מאיש ציבור". כזכור, המהירות הרבה בה מתפקדת לפתע מערכת המשפט והמשטרה, נשלטת ומוכוונת בידיו של שי ניצן, המשנה לפרקליט המדינה וראש מחלקת הרדיפות כנגד יהודים בפרקליטות.

בקיצור...

בכל הישובים הבאים יצאו עשרות עד מאות תושבים וחסמו פיזית את הגעת הפקחים לישובם ☺
 הר ברכה ☺ בנוסף חסמו את צומת חטמ"ר שומרון ☺ שנים נעצרו ☺ אלון מורה ☺ בנוסף המשיכו בצעידה לעבר עיר הברית שכס ת"ו ☺ יצהר ☺ בנוסף זריקות אבנים על ציר גלעד ☺ עצור אחד ☺
 המח"ט הודיע פעמיים כי בעקבות הבלאגן הם לא מתכוונים להגיע לישוב ☺ דולב ☺ עדי מינץ?
 אתה זה שזרקת אבנים על הניידת ☺ נריה ☺ שם של כבוד ☺ המקום החם ביו"ש ☺ אבני חפץ ☺
 עינב ☺ הפקחים לא הצליחו להיכנס בסוף ☺ יפה להם ☺ קרני שומרון ☺ באחד האירועים חשבו כי טכנאי של אורנג' בא לחלק צוים מטעם המנהל ☺ וגירשו אותו מהישוב תוך כדי עימותים עם מג"ב ☺ נו מילא ☺ קרית ארבע ☺ זמביש נצפה מחבק את גלגלי הגיפים ☺ קדומים ☺ שבי שומרון ☺ בית אריה ☺ נתנו חתיכת פייט ☺ טלמון ☺ להלן נריה ☺ כל הכבוד ☺ כוכב השחר ☺
 אשריכם ישראל בכל אתר ואתר ☺ וכמובן יום שני ☺ 17:00 אחה"צ ☺ כל היהודים שליבם מכוון לה' ☺ הקול היהודי ישמח לדיווחיכם מהשטח ☺ והעיקר בשמחה ☺

ערבות הדדית – האסטרטגיה (הרב יוסף אליצור)

בשורות הבאות נסקור את המצב השטח היום, אחרי גזירת ההקפאה¹, הן מצד כוונות השלטון והן מצד התנהגות הממסד ההתיישבותי. בהמשך נסביר מדוע מצב זה – למרות שהוא נראה חמור – הפיך לגמרי, אם רק נרצה ונשנה ראש.

השלטון.

השלטון במדינה היום מורכב בעיקר מאנשים שאיבדו כל חוש יהודי וערכי. למן ראש הממשלה דרך רוב הח"כים, עבור דרך קצינים בכירים בצבא ופקידים בכירים במשרדי הממשלה – האנשים עסוקים בהישרדות בכיסאותיהם, עם אוריינטציה מערבית של נהנתנות שממילא מרחיקה אותם מאלה שחפצים בזהות יהודית בארץ ישראל.

גזירת ההקפאה היא דוגמא קלאסית לשיאו של מהלך כזה: ראש הממשלה אינו יכול לעמוד בלחץ מצד ארה"ב מהסיבה הפשוטה שהוא לא ממש יודע מה הוא רוצה מעצמו. מאותה סיבה הוא גם מחזיק קואליציה משונה של כוחות מנוגדים, מה שמבטיח רק דבר אחד: כסא די יציב. כל התקדמות או שינוי מהותי אחר לא נראה באופק.

כאשר היהודים חלשים – הרשעים חזקים. הלחץ של רשעי אומות העולם (וממילא עוזריהם מקרב ישראל) גדל, והקפיאה במקום מולידה שקיעה נמשכת ונפילה.

ביבי (לא סתם שמו דומה ל"בובה"...) רוצה לשרוד, והוא שולף מן השרוול המצאה גאונית: "הקפאה". גזרות ההקפאה הזו מעורפלות קצת, אפשר יהיה לוותר למי שהתחיל, ולמנות ועדת חריגים, ולהעלים עין פה ושם – אבל הנה הצלחנו לרצות את האמריקאים.

מן הצד השני קופץ שר הביטחון ברק על המציאה: הוא מושך את ההקפאה לכיוון ייצוב כסאו המתנדנד. קיתונות של ביקורת ניתכים עליו על שותפותו עם ביבי – והנה הוא יראה לכולם מה זה. הוא מפעיל אלימות שכמותה (ברמה ובהיקף) לא ראינו מאז ההתנתקות, ומנהל ימי טרור ברחבי יו"ש כדי לומר: הנה, אני בעל הבית, לא תעשו יותר מה שאתם רוצים!

כאנקדוטה אופיינית לבלאגן נזכיר שהמנהל האזרחי ביקש פקחים נוספים. במשרד האוצר הסבירו שאין לזה כסף, ועל כן המנהל ביקש "לשאול" פקחים ממשרדי ממשלה אחרים. משרדים שבהם יושבים שרים מן הצד הימני של הקואליציה (אלי ישי, גלעד ארדן) – סירבו להשאיל פקחים. ואילו משרד החקלאות, שבראשו עומד איש שמאל, סיפק בשמחה את ה"סחורה" (הרקובה...). יש כאן דוגמא יפה למערכת של תוהו ובוהו, בה יש הרבה כוחניות ומשיכות חבל, ומעט קו עקבי וברור.

ומה צפוי הלאה? מבחינת ברק – הצפי הוא פשוט: כעת יש חוק דרקוני שמאפשר לחנוק את המתנחלים לאט ובטוח. אי אפשר לבנות, אי אפשר לגור, אי אפשר לגדול, אי אפשר לשפץ – בקיצור: שקיעה של החיים בהתיישבות (שמתודלקת כמובן בהפקרות הביטחונית הבלתי פוסקת עקב התנהגותו ה(לא) מוסרית של הצבא). האלימות היא

¹ כמובן שההקפאה אינה דרסטי מהמצב שקדם לה, אלא רק ביטוי מוחצן וחריף של מצב חמור שקיים זמן רב.

פתיחה לבאות: ננצל את הכוחניות של משטרת מחוז ש"י – מחוז כושל שיודע להתעלל ביהודים ומעולם לא התנסה בטיפול אמיתי בפשיעה; את הכוחניות של הפרקליטות – שמורכבת משונאי ישראל ידועים; ואת הכוחניות של בתי המשפט – שמתעלמים בהיתממות סדומית מפשעי הממסד, ובודקים נקודתית את ה"סכנות" הגלומות בשחרורם של הפושעים המסוכנים המובאים לפניהם (הם רצו להפגין מול ביתו של איש מנהל, ממש פיקוח נפש...). הצלחנו להכניס כאן את "ההתנתקות" בדלת האחורית: האזור הופך – על פי חוק, כמובן... – למקום שהמגורים בו לא ממש חוקיים, והפינוי החל, למעשה.

אי אפשר לעבור הלאה בלי להזכיר את השם הבא: שי ניצן. מיהו שי ניצן? שי ניצן הוא עובד בכיר בפרקליטות המדינה שמזה שנים ארוכות בנה לעצמו תפקיד חדש: מתאם הפעולות נגד המתנחלים. נגד המתנחלים עובדים השב"כ, המשטרה, הצבא והפרקליטות. אך מטבע הדברים התיאום בין הגופים הללו קשה, והבירוקרטיה (שבגללה כל פושעי הארץ צוהלים, ע"ע הבדואים בנגב אליהם נתייחס לקמן) עלולה למנוע את המלחמה באויבים "האמיתיים". שי ניצן הרים את הכפפה: הוא מפעיל ומקיים פגישות סדירות של נציגי כל הגופים הללו, ומורה להם מה ואיך לעשות. כך הוא דואג שעל כל עץ זית מסכן שנעקר – יוקם צוות חקירה מיוחד (מה שמוקם – במשטרת תל אביב למשל – על מקרי רצח וכדומה); על כל הפגנות מול קצין מנהל או איש תביעה אכזרי – יבוא מעצר ובקשת הארכתו בגלל ה"מסוכנות" של "הפושעים הנאלחים" הללו; ועל כל סגירת מרפסת במרכז קדומים – תבוא יחידת פיקוח והריסה של המנהל האזרחי, מלווה בשש או שבע "סוואנות" של יס"מ.

חשוב להזכיר בהקשר הזה שעם פרוץ גזירות ההקפאה הורה שי ניצן ליחידות התביעה במחוז ש"י על נוהל חדש: מלחמה על כל עצור ועל כל הארכת מעצר. כל עצור, ולו בעוון חלוקת חומר כנגד מעשה שלטוני או הפגנה לא חוקית, מובא לבית המשפט, ושם מבקשים את הארכת מעצרו. כך למשל עצורים, בשעת כתיבת שורות אלה, אנשים שרצו להפגין מול ביתו של רמי זיו, איש המנהל האזרחי שגר בפדואל (לקמן נעסוק במשמעות של "מתנחל" שמנהל את גזירת ההקפאה). הם אך הגיעו למקום – ונעצרו, אף בלי שאפשרו להם לקום וללכת. על העבירה הפעוטה הזו מבקשת המדינה מבית המשפט להאריך את מעצרו עד תום ההליכים!

למי שהק.ג.ב. ברוסיה טרם צלצל באוזניו למקרא השורות הקודמות – נזכיר חידוש מבית מדרשה של מערכת המספח הישראלית: לאחרונה מונה איש שמאל מהפרקליטות (מיכאל קרשן) לשופט שלום בבית המשפט בכפר סבא. ההיגיון הוא קר ואכזרי: בית המשפט בכפר סבא הוא בית המשפט העיקרי שאליו מגיעים מתנחלי השומרון כאשר הם נעצרים על ידי משטרת אריאל. בבית המשפט הזה אמנם קונים פעמים רבות את השקרים של חוקרי משטרת אריאל – אבל עדיין לשופטים שם יש איזשהו הגיון שיפוטי והם לא מבינים איך אפשר להאריך מעצר עד תום ההליכים על עבירות שבמחוז משטרה רגיל לא עולה על הדעת להביא לבית המשפט. אין מה לעשות – צריך למנות שופט "משלנו". השופט הזה הספיק כבר, בשבועיים של שיפוטי, לייצר כמה החלטות שיפוטיות חסרות תקדים ברשעותן כלפי מתנחלי השומרון שהגיעו אליו על ידי משטרת אריאל.

ואסור לשכוח את הצד השני: בגליל ובנגב בונים הערבים אלפי יחידות דיור לא חוקיות. יחידות אלה מאושרות רטרואקטיבית, ומחברות לחשמל ומים על חשבון המדינה; וזאת על ידי חברות החשמל והמים שמשלמות מאות אלפי שקלים בחודש לבדואים כ"פרוטקשן" – שלא יפגעו להן בתשתיות. באר שבע היא עיר מוכת "פרוטקשן" של

הבדואים, והמשטרה דואגת רק לשמור על השקט והמשך המצב הזה. השוטרים הערבים בגליל מציעים – כאשר הם מגיעים למקום בו התרחשה גניבה של עדר וכדומה – לשלם פרוטקשן ולסגור ענין, "למה בלאגן?". ניתן כמה דוגמאות למשפט סדום בו האלים מנצח:

- בכמה מקומות התיישבו להם בדואים, והקימו "ישובים" בלתי חוקיים לחלוטין. אין צורך לספר שאיש לא הרס להם את המבנים (מי מעיז לריב איתם?), והם חיו באושר ובעושר (מכל מה שהם גנבו מהיהודים בסביבה). אבל הבדואים באו בטענות לבג"ץ: מדוע לא דואגים לחבר אותנו למים וחשמל? סיפור זה חזר על עצמו בכמה מקומות, ובג"ץ כבר פסק כמה וכמה פעמים לטובת הקוזקים הנגזלים וחייב לחבר אותם למים וחשמל על חשבון משלם המסים ("מה אשמים הילדים?", תמהו שופטי בג"ץ הרחומים...).
- פסיקה מעניינת נוספת היא איסור שהטיל בג"ץ על ריסוס שטחי חקלאות לא חוקיים (כלומר: גזולים) של בדואים (זה מסוכן לבדואים שמטפלים בגידולים...!).
- לא מזמן סגר צה"ל את אחד הכבישים המובילים לבסיס חיל האוויר בנבטים. למה? כיון שהבדואים זרקו אבנים ופינצ'רו מכוניות של מי שעבר שם. אז הכביש נסגר. חיל האוויר החזק במזרח התיכון – כבר אמרנו?

בקיצור: אם אתה חזק – השלטון יעריץ אותך ויפחד ממך.

עד כאן – רשעות השלטון. ומה עם ביבי? ומה עם ה"ימניים" בממשלה? את זה כבר נכרוך עם הפרק הבא, שיעסוק בממסד ההתיישבותי.

הממסד ההתיישבותי.

הממסד ההתיישבותי חושב על עצמו מאז הקמתו במונחים של קבלני בנין. אידיאליסטים, צדיקים, אבל לא יותר. יש שלטון, אנחנו אוהבים אותו, שייכים אליו – ומושכים אותו קדימה לדברים טובים. לפעמים בשוכבות, לפעמים קצת מעגלים פינות עם החוק – אבל אנחנו חלק מהעסק.

המצב הזה נשמר על ידי הממסד ההתיישבותי באדיקות שקשה למצוא כמותה. אפילו בימי ההתנתקות הקשים הצליחו אנשי ממסד ההתיישבות לנהל משחק מתואם עם הרודפים והמגרשים, העיקר – שהמשחק לא יצא משליטה, שנישאר כולנו יחד תחת סינרה של אמא (רוסיה?).

כעת ביצע השלטון צעד חסר תקדים גם במונח הזה: ניתנה כאן סטירה מצלצלת בפניהם של כל ראשי המועצות ביש"ע. השלטון אמר להם: אתם חסרי משמעות; הוא סגר בפועל מחלקה מרכזית בכל מועצה: מחלקת ההנדסה והבנייה; והביא לצמצום משמעותי של המחלקות האחרות (אם המועצה לא מחליטה מי יגור פה ואיך מפתחים כאן – אין כל כך סיבה להכיר בה ולשמוע לה). הסמכות המוניציפאלית עברה בפועל למנהל האזרחי. השלטון יצר מצב בו תושבי הישובים עומדים ישירות מולו – בלי תיווכן של המועצות. כך גם נראים הימים האחרונים: פקחי מנהל מסתובבים בישובים, מולם עומדים "עמך בית ישראל" (כשראשי המועצות מהווים פעמים רבות חלק מה"עמך" הזה, ברוך ה') ואומרים להם כיהודים אל קלגסים: עצרו!

המצב גם יצר הכרה של כולם בדבריהם ("ה"הזויים") של אלה שהזהירו והתנהגו בתקיפות עם השלטון עד היום. הנה התהפכו להן היוצרות: פעם יצהר נחשבה למקום של טירוף ובלאגן – ודווקא בימים אלה יצהר הוא הישוב הכי מיושב ונינוח. אליו הפקחים לא נכנסים בלי כוחות גדולים, וזה אומר שבדרך כלל הם פשוט לא נכנסים. אז פקחי המנהל מראים את נחת זרועם ביישובים הכל כך יפים ונעימים, שכל כך מהווים חלק מהעם הישראלי – ופתאום הפכו לאויבי העם, "הקפאה". ואולי זה רק משל לעוד דברים שיתהפכו, ולפתע יתברר שה"הזויים" מייצרים שקט ושלוש, ו"אנשי השלוש" הם סתם מחרחרי ריב ומלחמה?

כאן נוצר אינטרס משותף לביבי (וה"ימנים" בממשלה) ולאנשי הממסד בהתיישבות: יצירת דו-שיח וקשר. מה מרויח כל צד?

ביבי יכול לגרוף כאן בחזרה את הקופה שאהוד ברק לקח לו. הוא יוותר "ויתורים", יאפשר המשך בניה בהרבה מקומות (קרית ספר, אריאל, וכדומה). כך הוא אוהב המתנחלים, חפץ ביקרם ודואג לטובתם, מסיר מעליהם גזירות קשות (שהוא עצמו ייצר...), איזה צדיק, אה... .

רווח נוסף הוא "הפרד ומשול": אפשר לוותר ויתורים לחביבים והנחמדים, ולהראות יד קשה לקיצונים. לבית אריה נוותר, הם יבנו עוד כמה בתים – וכך הם לא יהפכו להיות חלק מהקיצוניים של יצהר, ותימנע התופעה של ההכרה בצדקת התקיפות מול השלטון שעליה כתבנו לעיל.

ומה מרוויחים אנשי הממסד?

ראשית – הם מרוויחים את קיומם. זה מה שהם יודעים לעשות – להיות אנשי ממסד. כעת הם נזרקו לכלבים. אם נתחיל לנהל "מגעים" ו"משא ומתן" ו"הפשרה" ו"ויתורים" – נחזור להיות אנשי שלטון (במובן הזה דומים אנשי הממסד ההתיישבותי – במקרים רבים – לאנשי מפא"י של קום המדינה, ואכמ"ל).

שנית – הם ימכרו לציבור "הצלחות". הנה, עוד כמה בתים כאן, עוד ויתורים של המנהל שם. אולי אפילו יבנו ביו"ש עכשיו יותר יחידות דיור ממה שהיה קודם, בגלל התנופה שקדמה להקפאה. הנה, הזהרנו והצלחנו להתקדם הלאה. אלא שהם לא שמים לב לפרט אחד חשוב: הבניה לא חשובה – העיקר הוא השלטון. המאבק על הבניה שולי, כי הבניה הזו בדרך אל התהום אם לא יתייצב כח של גרעין שלטוני אחר אל מול השלטון הרקוב והמסורס.

אנשי הממסד ההתיישבותי מתנהגים כאותו איש מן הבדיחה, שכאשר סיימו השודדים לשדוד את כל כספו אחרי שהציבו אותו במעגל והורו לו שלא יעז לציאת ממנו – פרץ בצחוק רועם. "מדוע אתה צוחק?", ניסתה אשתו העגומה להבין. "כי הוצאתי רגל שלש פעמים מהמעגל והם לא שמו לב...". אנשי הממסד מצליחים להוציא רגל מהעיגול (=לבנות עוד מלונה / בית / שכונה באיזשהו מקום) אבל הכסף נשדד (=האזור הולך להיות נקי מיהודים בסופו של דבר, כיון שתושביו אינם מסוגלים להיות בעלי הבית).

בנוסף לאנשי הממסד התיישבותי – יש גם את אנשי המנהל האזרחי תושבי האזור. המנהל האזרחי הוקם והתבסס שנים רבות על תושבי הישובים ביו"ש. הם, שחיו כאן, שמחו להיות חלק מגוף שמונע מערבים להתפשט באופן לא חוקי.

אלא שמאז הסכמי אוסלו הלכה התמונה והשתנתה, והיום – כידוע – המנהל עוסק בעיקר בגירוש והריסת בתי יהודים. מה עושים עובדי המנהל המתחילים? הם מצאו צידוק חדש לקיומם במנהל: "הרע במיעוטו" (לאחרונה מסתובבת בשומרון השמועה שרבי חשוב נפטר: הרבי מיעוטו...). עדיף שהם יהיו שם. "מה, עדיף לכם שיהיה כאן איזה פקח שמאלני שיהרוס כל מה שהוא יכול? אנחנו לפחות ממוזערים נזקים (עוד צמד מלים מעניין...)". טיעונים אלה מצטרפים לניסיון הקשה בו הם עומדים: ויתור על פרנסה טובה, פנסיה מכובדת, וכו' וכו'.

איפה הם טועים? שוב, בהבנת יחסי הכוחות והצרכים כאן. הויכוח אינו האם נצליח לבנות עוד כמה בתים – אלא מי שולט כאן. עבודתם במנהל מקיימת את "יחסי העבודה" שאותם השלטון כל כך רוצה: לא מדובר כאן בשלטון זר, עריץ ולא מוסרי, אלא ב"שלטון החוק" של "אזרחי המדינה". הנה – הם עצמם עובדים במנהל ומבינים ש"אין ברירה". במלים אחרות: פקחי המנהל "משלנו" נותנים כח ויניקה לשלטון להתאכזר כאן לכולם.

(דרך אגב: נימוקים אלה, של הרע במיעוטו, ליוו אותנו לצערנו לפני 60 שנה: גם אז הקאפו והידנראט ניצלו נימוקים אלו, ובכך דרדרו את מצב היהדות באירופה בצורה מחרידה).

מה אנחנו עושים?

למרות התמונה הקודרת שצוירה עד כאן – אפשר שהמציאות דווקא תאיר לנו פנים. וזה בעצם תלוי בנו. המסד מבוסס על לגיטימציה של התושבים לקיומו. קל לראות את זה בדוגמאות שהבאנו מן הבדואים בנגב: מול כח המדינה מאבדת את העשתונות, ונכנעת כעלה נידף. כך ניצחו ערביי יו"ש, וכך הולכים ומנצחים ערביי הגליל וכו'.

אותם לא מוסרי להכות – רק אותנו זה בסדר. אנחנו חלק מהמדינה, הם עם כבוש ומקופח (הדברים הללו באים לידי ביטוי מפורש גם בפסיקות בג"ץ, מקדש הדמוקרטיה הישראלית).

אם כן ברור מה אנחנו צריכים לעשות: להפוך לעם כבוש. אז יאבד השלטון את כוחו "המוסרי" וממילא את כוחו המעשי (ואין ספק שאנחנו, שנעשה את זה בחינניות ובחום, מתוך הראש היהודי והלב החם, נזכה להישגים מרשימים, קלים ומועילים לאין ערוך מאותם פראי אדם ישמעאלים שטופי תאוות ורשעות).

ברגע שנבין שאנחנו כח חזק של יהודים, ומולנו עומד כח חזק שחפץ בחנק היהדות – נוכל להתחיל להילחם – ולנצח במלחמה!

במובן הזה – בגזירת ההקפאה יכולה להיות תמונה ברכה: היא יכולה להיות מה שמביא לבירור העמוק הזה אצל אנשים רבים, וממילא לפתח את הציבור לכיוון עצמאות בריאה ואי תלות וקשר נפשי במדינה.

השחרור בראש – מביא גם לשחרור במעשה, וככל שהראש משוחרר יותר – כך מעשים קטנים יותר מהדהדים ומביאים לתוצאה גדולה יותר (במחיר נמוך יחסית). ניתן כמה כיווני פעולה אפשריים:

- "ערבות הדדית" – פעילות של ערבות הדדית, שמתואמת בין כל אנשי הישובים, מוציאה את האוויר מחלומות אנשי השלטון. ראשית – כולנו יחד, ואין כאן "הפרד ומשול". שנית – אנחנו קובעים את העיתוי, ולא מחכים לכוח גדול של יס"מ ופקחים כדי להטיח את ראשנו בו ולספוג עצורים ומכות. גם לנו יש כח, וגם אנחנו נפעיל אותו במקום ובזמן שנראים לנו. שלישיית – אנחנו זוכרים את האויב האמיתי: הערבים.

המלחמה היא על היהדות, והאויב המרכזי הם הגויים בארץ שמנסים לכבוש אותה וגורמים לבלבול במוחותיהם של יהודים עקומים ורחוקים מתורה. אין אצלנו אפליה: אם ליהודים אין שקט – גם לערבים אין שקט; אם הערבים מנצחים בגלל אלימות כלפי יהודים – גם היהודים ינצחו באלימות כלפי ערבים. מובן שכל הנ"ל מוביל לפעולות חניניות, עם הרבה שמחה: אפשר לנצל את כוחם של הנשים, הילדים והמבוגרים יחסית לחסימת כביש גישה מסויים – ובזמן הזה לאפשר פעילות בוטה יותר כלפי גורמים עוינים בהמשך אותו כביש; אפשר לבצע פעולות שקטות ועמוקות במקביל לפעולות בלאגן רוחביות בגזרה; ועוד כהנה וכהנה.

בל נשכח שריבוי פעולות מן הסוג הזה והתחממות של הציבור תביא אותנו למצב של מוכנות גבוהה. עד היום לא העזו פקחי המנהל להיכנס ליצהר מאז גזירת ההקפאה. זאת מפני שהניסיון והחום ביצהר גורמים לזה שכל כניסה של גורמים עוינים לישוב דורשת כוחות רבים, ומסתיימת בנזק רב לרכוש צה"לי ומשטרתי, נזק רב עוד יותר לרכוש ולגוף ערבי, ולגזירה בוערת מכל כיוון למשך כמה ימים. כאשר בכל ישוב ניידת משטרה תהיה גורם לא רצוי, ופקחי מנהל יבינו שיש להם 10 דקות לברוח לפני שגלגליהם יהיו מפונצ'רים – תרד פלאים יכולת השלטון לאכוף את גזירותיו.

● פעולות ממוקדות נגד הרשעים – מלבד הפעילות בשטח וחימום כל האנשים ל בניית הכוח המגן – צריך כמובן לתקוף ישירות את אלה שעומדים בראש פעולות ההרס. זה מתחיל באנשים כגון אדון שי ניצן, תושב רמות, שחייו השלווים צריכים להיות מופרים: תמונתו צריכה להיות מופצת תחת הכותרת "צורר היהודים", ושכניו צריכים לדעת איזה שטן גר בשכנותם. הניסיון מלמד שאנשים מן הסוג הזה ומשפחותיהם מתקשים לעמוד בלחץ כאשר הם נחשפים כמות שהם בביתם (ע"ע יאיר נוה). אמנם צפויה אלימות שלטונית גדולה – אך היא מוגבלת ביחס ליכולות למחות בחניניות ולגרום לאדון ניצן ל חשוב פעמיים על תפקידו. זה עובר דרך אנשי תביעה (שיר לאופר מפתח תקווה, מירב אטינגר ממעלה אדומים), ובעיקר דרך אלה שמהווים חלק מהציבור היהודי במדינה (שומרי מצוות, מתנחלים). חשוב לנתק את הקשר הזה: התביעה היא אויב, ושם נמצאים אויבים, נקודה. לא נשכח גם את אנשי המנהל (הזכרנו את רמי זיו מפדואל, ידוע לנו גם על אשר ויזל מטל מנשה, ועוד). יש "אותנו" ו"אותם" – ומי שאיתם – לא איתנו!

בנוסף אפשר לטפל בגוף המתקרא "המנהל האזרחי". בסיס המנהל בבית אל יכול בהחלט להוות יעד לפלישה מהירה ומדוייקת של קבוצה גדולה, שתביא לנזק והרס באחד ממשרדיו המכובדים. אתם הורסים לנו – אנחנו הורסים לכם! אפשר גם לעקוב אחרי ניידות המנהל, וללמוד את ציר הנסיעה ומקומות החניה שלהם. למה לא? זה אפילו חוקי (גם אם ההמשך לא כל כך חוקי ...). כך נשמטת לה הלגיטימיות של הגוף הזה, והוא מתגלה כמות שהוא: כח כיבוש אלים.

● הסרבנות גם היא צריכה להתעצם: הליכה למילואים היא כבר מעשה מוזר מאד. אדם שביתו הפך להפקר בין לילה בגלל החלטת ממשלה דרקונית – מוזר יעשה אם ילך לשרת בצבא המדינה הזו במילואים. גם גיוס לצבא הסדיר מהווה מעשה תמוה: כל מתגייס יצהיר שאמנם על פי חוק מכריחים אותו להתגייס, אך הוא מרגיש כמו קנטוניסט שמגויים בעל כורחו לצבא רוסיה. אפשר גם לחשוב על בג "ץ בו תהיה השואה בין

ערביי ישראל שמקבלים פטור אוטומאטי בגלל ניגוד האינטרסים שלהם ושל הצבא – לבין תושבי יו"ש: לנו אין ניגוד אינטרסים עם צבא האו"ם עם הנטייה הפרו-ערבית הקרוי צה"ל? פשוט גם שמי שיגוייס ידאג לאינטרסים של אחיו: פגיעה בערבים, הנפת שלטים בטקסים, העברת מידע על מה שהצבא זומם לעשות, ופגיעה ברכוש צה"ל שפוגע ביהודים. אין זו רק סרבנות פאסיווית המתחמקת מפקודה בלתי חוקית (ולא שותפה – כמובן – בשום מעגל של גירוש), אלא "סרבנות אקטיווית" – המקיימת מלכתחילה את הפקודות הטובות.

- צלע נוספת היא ההתנהגות בבתי המשפט: כאן מופעלת אלימות שלטונית במלוא עוזו, תחת איצטלת "שלטון החוק". את האיצטלה הזו צריך להסיר, ומהר. כך יכול כל עצור להכריז בבית המשפט שמדובר כאן בעריצות שלטונית, מדובר בהצגה נוסח "בתי הדין העממיים" של סטאלין, ולכן לדעתו אין טעם שישתתף בדיון; אפשר להכריז על שביתות רעב (ולהחליט מראש על תקופה מסויימת בה שובתים, וכדומה); אפשר להפגין מול בתי הכלא; ואפשר למצוא עוד דרכים להמחשת עריצות השלטון בתוך וליד בתי הכלא.

במקום סיום.

נסיים בכמה מלים חמות: יהודים עמדו בגזירות קשות. אנחנו לא מתרגשים ונבהלים מהמציאות – אנחנו "חלק אלוק ממעל", והמציאות היא רק מגרש המשחקים שלנו, המקום בו בחרנו לחיות ולהביע את אהבתנו לרבונו של עולם. מתוך זה עשה נעשה ויכול נוכל.

בי"ט כסלו, חג הגאולה של אדמו"ר הזקן שעמד בהלשנות ורדיפות מצד אחים יהודים, נתכנס בשיבת "עוד יוסף חי" להתוועדות עם מו"ר הרב יצחק גינזבורג שליט"א. החפצים להתחמם ולפגוש יהודים רבים, מכל הציבורים היהודיים, ששותפים לחיזוק היהודים בארץ הקודש – מוזמנים בשמחה!